

תוספת מס' 1.

עתון הרשמי, גליון 964 מיום 23 בנובמבר, 1939.

פקודת הפרוצדורה הפלילית (שפיטה עפ"י כתב האשמה) (תקון).

מס' 44 לש' 1939.

פקודה המוסיפה לתקן את פקודת הפרוצדורה הפלילית (שפיטה עפ"י כתב האשמה).

הנציב העליון לפלשתינה (א"י) מחוקק בזה בעצתה של המועצה הפלשתינאית (א"י) לאמור: —

1. פקודה זו תקרא פקודת הפרוצדורה הפלילית (שפיטה עפ"י כתב האשמה).
(תקון), 1939, וקוראין אותה כאחד עם פקודת הפרוצדורה הפלילית (שפיטה עפ"י כתב האשמה), הקרויה לקמן הפקודה העיקרית ותקבל תוקף ביום הראשון בינואר, 1940.

השם הקצר.

פרק 15.

2. סעיף 3 מן הפקודה העיקרית יימחק ובמקומו יבוא הסעיף דלקמן: —

3. ההוראות דלקמן תחולנה על חקירתן ושפיטתן של העברות דלקמן (הקרויות לקמן „עברות הנידונות עפ"י כתב האשמה“): —

- (א) פשעים שהם בגדר פקודת החוק הפלילי, 1936; וכן
(ב) אותם העוונות שהם בגדר פקודת החוק הפלילי, 1936, ואשר היועץ המשפטי יוכל לצוות, עפ"י סעיף 8 מפקודת שפוט בתי משפט השלום, 1939, שתהיינה נידונות בהתאם להוראות הפקודה הזאת; וכן
(ג) כל עוון שמצרפין אותו לאשמת פשע באותו כתב האשמה“.

3. סעיף 12 מן הפקודה העיקרית יתוקן כדלקמן: —

(א) ע"י מחיקת סעיף קטן (1) הימנו והחלפתו בסעיף־קטן דלקמן: —

„(1) אם אין האיש שהוצאה ההכרזה עליו מופיע בתוך הזמן ובמקום המפורט בהכרזה שהוצאה עפ"י הסעיף דלעיל, רשאי בית המשפט המתווי בכל עת לאחר עבור המועד שפורש כאמור, לצוות לעקל כל נכסים שהם, בין מטלטלין ובין מקרקעין, או גם אלה וגם אלה, השייכים לאיש שהוצאה ההכרזה עליו“;

תקון סעיף 12 מן הפקודה העיקרית.

(ב) ע"י מחיקת אותו חלק מן הפסוק שבתחילת סעיף קטן (3) המתחיל במלים „לא הופיע האדם” ומסתיים במלה „בהכרזה”.

4. סעיף 15 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י הוספת הסעיף הקטן דלקמן שיסומן כסעיף-קטן (10):—

תיקון סעיף 15 מן הפקודה העיקרית.

(10) החדר או הבנין שבו יגבה שופט השלום את העדות וההודעה כאמור לעיל, לא ייחשב כבית משפט בדלתים פתוחות לצורך זה; ומותר לו לאותו שופט שלום, לפי שיקול דעתו, לצוות ששום אדם לא יכנס לאותו חדר או בנין, או שלא יהיה בו או שלא ישאר בו, בלי הסכמתו או בלי רשותו של אותו שופט שלום, אם נראה לו כי זוהי הדרך הטובה ביותר לקיים צדק”.

5. סעיף 16 מן הפקודה העיקרית יתוקן:—

תיקון סעיף 16 מן הפקודה העיקרית.

(א) ע"י הוספת התנאי דלקמן בסופו של סעיף-קטן (1) הימנו:—

„בתנאי כי מקום שילד רך בשנים שהומון כעד אינו מבין, לדעת השופט, מהותה של שבועה, מותר לקבל את העדות ואפילו לא ניתנה בשבועה, אם סבור השופט השלום כי יש לילד(ה) די בינה במדה המצדיקה את קבלתה של העדות, והוא מבין את חובת אמירת אמת; ורואין את עדותו כעדות בגדר מובנה של פקודה זו, ואפילו לא נגבתה בשבועה, אלא שמבחינות אחרות נרשמה בכתב בהתאם להוראות הפקודה הזאת”.

(ב) ע"י הוספת המלים „או עורך הדין שלו” לאחר המלים „הרשות בידי הנאשם”; וכן

(ג) ע"י מחיקת המלה „בעצמו”, וכן

(ד) ע"י הוספת המלים „או עורך הדין שלו” בין המלים „בידי הנאשם” והמלים „לחזור ולחקור”.

המופיעות בסעיף-קטן (2) של הסעיף; וכן

(ה) ע"י הוספת המלים דלקמן לאחר המלים „שופט השלום” שבתחילת סעיף קטן (3):

„או איזה אדם אחר, במעמד שופט השלום, ככל אשר יורה זקן השופטים. בין בכלל ובין בסוג מסויים של משפטים”, וכן

(ו) ע"י הוספת הסעיף-הקטן דלקמן בסופו של הסעיף:—

(4) ילד שנתקבלה עדותו כאמור לעיל והוא מעיד ביודעין עדות שקר במסבות שהיו עושות אותו אשם בשבועת שוא, אילו היתה העדות ניתנת בשבועה, הרי בצאתו חייב בדינו יהא הילד צפוי לכך שיענישוהו כאילו נתחייב בעברה שבוגרים נענשין עליה בעונש מאסר”.

6. סעיף 17 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י הוספת המלים דלקמן לסעיף קטן (1) הימנו בין המלים ע"י „שופט השלום” והמלה „ויקראוהו”: „או, במעמד שופט השלום, ע"י איזה אדם אחר שזקן השופטים יורה בין בדרך כלל ובין לסוג מיוחד של משפטים”.

תיקון סעיף 17 מן הפקודה העיקרית.

7. סעיף 20 מן הפקודה העיקרית יתוקן —

תיקון סעיף 20 מן הפקודה העיקרית.

(א) ע"י מחיקת המלים החל מן „הנידונה על יסוד כתב האשמה” ועד „שני העונשין כאחד” והכנסת המלים דלקמן במקומן: „שהיא פשע בגדר פקודת החוק הפלילי, 1936, אלא שהעדות מגלה עברה שהיא עוון בגדר פירושה של הפקודה הנ"ל, הרי, חוץ אם הורה היועץ המשפטי לערוך משפט עפ"י כתב האשמה בהתאם להוראות פקודת שיפוט בתי משפט השלום, 1939.”; וכן

(ב) ע"י מחיקת המלים „פקודת שפוט בתי משפט שלום 1935” והחלפתן במלים „פקודת שפוט בתי משפט השלום, 1939.”

8. סעיף 23 מן הפקודה העיקרית ימחק ובמקומו יבוא הסעיף דלקמן:—

23. זקן השופטים רשאי להתקין תקנות הקובעות הוראות בענינים דלקמן במקרה שנמסר נאשם לדין בפני בית משפט לפשעים חמורים או בפני בית משפט מחוזי:—
 (א) שליחת עדויות, מוצגים, ושאר מסמכים אחרים שיהא צורך בהם או העתקות של עדויות, מוצגים או מסמכים ליועץ המשפטי או לבא כוחו כדי לערוך כתב האשמה; וכן
 (ב) שמירת מסמכים ומוצגים במקום בטוח עד המשפט.”

„סמכותו של זקן השופטים להתקין תקנות הקובעות הוראות לענין העברת מסמכים וכו' ושקירתם במקום בטוח לאחר שנמסר אדם לדין.”

החלפת סעיף 23 מן הפקודה העיקרית בסעיף חדש.

תקון סעיף 27 מן הפקודה העיקרית.

9. סעיף 27 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י מחיקת סעיף קטן (2) הימנו והחלפתו בסעיף קטן דלקמן:—

„(2) אם חוקר הנאשם את העד בחקירה שכנגד, הרי שופט השלום או, במעמדו, איזה אדם אחר שזקן השופטים יורה בין בדרך כלל ובין לסוג מסויים של משפטים, ירשום את העדות שניתנה בחקירה שכנגד, ושופט השלום יצרף את העדות הזאת לעדות שבכתב.”

תקון סעיף 28 מן הפקודה העיקרית.

10. סעיף 28 יתוקן שוב ע"י החלפת הסעיפים הקטנים (1), (2), (3), (4) הימנו בסעיפים הקטנים דלקמן:—

„(1) לא יובא אדם למשפט על יסוד כתב האשמה בפני בית המשפט לפשעים חמורים, או בפני בית משפט מחוזי, ואפילו נמסר לדין ע"י שופט שלום, אלא על יסוד כתב האשמה שהוגש ע"י היועץ המשפטי או בשמו לבית המשפט שבו יהא נידון.

(2) כל כתב האשמה יהא ערוך בהתאם לתקנות שבתוספת לפקודה זו: בתנאי שזקן השופטים רשאי, בהסכמת הנציב העליון, להוסיף על התקנות האלה, לשנותן או לבטלן.

(3) כל כתב האשמה יכיל, ויהא מספיק לכשיכיל, את פרשת העברה המסויימת או העברות המסויימות שמאשימין בהן את הנאשם, בצירוף הפרטים שיהא צורך בהם כדי ליתן ידיעות מספיקות על מהות ההאשמה.

(4) למרות כל תקנה או חוק או נוהג, הרי, בהתחשב עם הוראות הפקודה הזאת, אין להתנגד לכתב האשמה מפאת צורתו או תכנו או נוסח בהתאם לתקנות עפ"י פקודה זו.”

11. סעיף 30 מן הפקודה העיקרית יימחק ובמקומו יבוא הסעיף דלקמן:—

החלפת סעיף 30 מן
הפקודה העיקרית
בסעיף חדש.

„30.—(1) בהתחשב עם הוראות התקנות שבתוספת לפקודה זו, מותר לצרף באותו כתב־האשמה, האשמות ביותר מפשע אחד או ביותר מעוון אחד, ומותר לצרף באותו כתב־האשמה האשמות בפשעים ובעוונות, והרשות בידי בית המשפט לחייב או לזכות את הנאשם בדרך כלל בכל כתב ההאשמה, או לחייבו באשמה אחת או באשמות אחדות ולזכותו מאשמות אחרות.

(2) אם חייב בית המשפט את הנאשם בכל כתב ההאשמה בכלל, הרי התוצאה החוקית של אותו חיוב, תהא לחייבו בכל עברה מן העברות שנאשם בהן, ולאח־כך רשאי בית המשפט לחרוץ עליו משפט כאותו המשפט שהיו חורצים עליו אילו נתחייב על כל עברה ועברה לחוד:

בתנאי שאין לחרוץ בשום משפט יותר מפסק דין אחד על אותו אדם בשל אותן העובדות.”

12. סעיף 31 מהפקודה העיקרית ימחק ובמקומו יבוא הסעיף דלקמן:—

החלפת סעיף 31
מהפקודה העיקרית
בסעיף הרי.

„31.—(1) מקום שנראה לבית־המשפט, אם לפני המשפט ואם בכל שלב משלבו, כי כתב האשמה הוא פגום, יתן בית המשפט צו לתקן את כתב ההאשמה, ככל שיראה צורך בכך, מבחינת המסיבות של הענין, חוץ אם, מתוך התחשבות בטיבו המסויים של המשפט, אין התיקונים הדרושים יכולים להעשות מבלי לגרום לעיוות־דין.

(2) בכל עת שהיא במהלך המשא והמתן המשפטי ולפני פסק־הדין, רשאי בית־המשפט שהובא לפניו אדם במשפט עפ״י כתב האשמה לתקן או לצוות לתקן את האשמה או את ההאשמות הכלולות בכתב האשמה או להוסיף לו האשמה חדשה, ואפילו היתה האשמה חדשה זו האשמה הנתונה לשיפוטו של בית־משפט אחר לדון אותו אדם עפ״י כתב האשמה, או האשמה היכולה להיות נידונה במשפט תכוף:

בתנאי שאסור להוסיף כל האשמה שאינה נתמכת בעדות שנגבתה בפני שופט השלום או שיש בה כדי לעשות את הנאשם צפוי לעונש גדול מן העונש שהוא צפוי לו עפ״י כל האשמה שבכתב האשמה כפי שהוגש מעיקרה.

(3) אם תוקן כתב האשמה, יש לצרף אליו הערה על צו התיקון, ולצורך המשפט ולצורך כל המשא והמתן המשפטי הכרוך בו רואין את כתב ההאשמה כאילו הוגש מלכתחילה בצורתו המתוקנת.

(4) כשבית־המשפט סבור, אם לפני המשפט ואם בכל שלב משלבו, כי הנאשם עלול להפגע, או לבוא במבוכה בהגנתו מחמת שהוא נאשם ביותר מעברה אחת באותו כתב האשמה, או כי מחמת כל סבה אחרת רצוי לצוות כי ישפטו את הנאשם לחוד על כל עברה או עברות הכלולות בכתב האשמה, רשאי בית המשפט לצוות לשפוט את הנאשם על כל עברה או עברות שבכתב ההאשמה לחוד.

(5) אם סבור בית־המשפט, אם לפני המשפט ואם בכל שלב משלבו, כי דחית משפטו של נאשם היא רצויה כתוצאה מן השמוש בכל סמכות המסורה לבית־המשפט עפ״י פקודה זו לתקן כתב האשמה או לצוות לערוך משפט נבדל על עברה — יתן בית־המשפט צו בענין דחיתו של המשפט, ככל אשר יראה צורך בכך.

(6) מקום שלפי סעיף זה ניתן צו ע"י בית המשפט לנהל משפט נבדל או לדחות משפט. הרי:—

(א) הפרוצדורה בשפיטה נבדלת על עברה נבדלת תהא שוה בכל המובנים כאילו היתה העברה הנבדלת ערוכה בכתב האשמה מיוחד והפרוצדורה במשפט שנדחה תהא, בכל המובנים, אותה הפרוצדורה שהיתה נוהגת אלמלא הוחל במשפט; וכן

(ב) יכול בית המשפט ליתן צו המרשה לשחרר את הנאשם בערבות או בנוגע להגדלת סכומי הערבות או בנוגע לענינים אחרים, ככל אשר יישר בעיניו.

(7) מקום שנאשם נמסר לדין ע"י בית המשפט לפשעים חמורים, ונראה לו לאותו בית משפט, לפני המשפט, לפי בקשת היועץ המשפטי או בא כוחו, כי הנאשם צריך להיות מובא במשפט על עברה הנידונה עפ"י כתב האשמה ע"י בית משפט מחוזי, רשאי בית המשפט לפשעים חמורים להורות, למרות אותה מסירה לדין, כי הנאשם יהא נידון ע"י בית משפט מחוזי, ולאחר הגשת כתב האשמה לאותו בית משפט יהא אותו אדם נידון כך. כל אימת שניתנה הוראה כזאת, ירשות היועץ המשפטי דרישה להפסקת הפעולות המשפטיות לגבי כתב האשמה שהוגש לבית המשפט לפשעים חמורים, אם הוגש כתב האשמה.

(8) כל סמכות של בית המשפט עפ"י סעיף זה באה להוסיף לכל סמכות אחרת של בית המשפט לצורך ענינים שוים או דומים ולא לגרוע הימנה.

תקון סעיף 34 מ
הפקודה העיקרית.

13. סעיף 34 מן הפקודה העיקרית יתוקן:—

(א) ע"י הוספת התנאי דלקמן בסופו של סעיף קטן (2) הימנו:—

„בתנאי כי מקום שילד(ה) מעיד(ה) מטעם התביעה שלא בשבועה, לא יהא הנאשם צפוי להתחייב בעברה אלא אם כן היתה עדות הילד(ה) מתחזקת ע"י עדות חשובה אחרת התומכת באותה עדות והמאשימה את הנאשם“; וכן

(ב) ע"י הוספת הסעיף־קטן דלקמן בסופו של הסעיף:—

„(3) ילד שנתקבלה עדותו כאמור לעיל והוא מעיד ביודעין עדות שקר במסכות שהיו עושות אותו אשם בשבועת שוא, אילו היתה העדות ניתנת בשבועה, הרי בצאתו חייב בדינו יהא הילד צפוי לכך שיענישוהו כאילו נתחייב בעברה שבוגרים נענשין עליה בעונש מאסר“.

תקון סעיף 36 מ
הפקודה העיקרית

14. סעיף 36 מן הפקודה העיקרית יתוקן ע"י הוספת המלים „בצורה המניחה את דעת בית המשפט במדה מספקת“ לאחר המלה „ומשהוכח“ ולפני המלים „שאינן להביא את העד אל המשפט“.

תקון סעיף 37 מ
הפקודה העיקרית.

15. סעיף 37 מן הפקודה העיקרית יוסיפו ויתקנוהו ע"י החלפת המלים „סעיף 37“ המופיעות בסעיף קטן (3) הימנו במלים „סעיף 39“.

החלפת סעיף 42 מ
הפקודה העיקרית
כסעיף חדש.

16. סעיף 42 מן הפקודה העיקרית יימחק ובמקומו יבוא הסעיף דלקמן:—